

ГРУДЕНЬ 2020/2021 р.

4

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

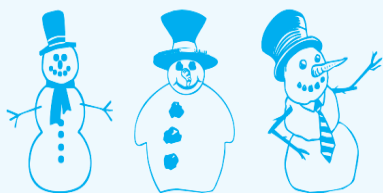
Т. Масенко

ГРУДЕНЬ

Всі річки тепер в обнові,
Біле скло над бережком.
Ходить грудень по діброві,
Застеляє світ сніжком.
Вишні з інею розквітли,
В білих шубах всі дубки.
Позирають ночі світлі
В розмальовані шибки.
Є вже саночки новенькі,
Є хороші ковзани,
А мороз веселий дзенька,
Налітає з даліни.

Зима на Штрбському плесі у Високих Татрах.

Лідія Кир'яненко

Грудень – первісток ЗИМИ

Відійшла в минуле осінь.
Грудень – первісток зими –
оглядає володіння.
Сніг іскриться під саньми.
В білих шатах ліс дрімає.
Кригою взялись річки.
І виблискують під сонцем,
я посріблені стрічки.
Навкруги панує спокій,
а сусідньому дворі
червоніють горобини,
ніби спалахи зорі.

Знайди правильну дорогу.

Леонід Талалай

Йде в кожусі Дід Мороз

Червоніють снігурі
На снігу під липою.
Йде в кожусі Дід Мороз –
Аж сніжок порипує.

Зупинився у дворі,
Розв'язав торбинку,
Нашій бабі сніговій
Пов'язав хустинку.

Тамара Коломієць

ГРУДЕНЬ

Дорожній майстер грудень
Мости буде всюди,
Вкриває ріки кригою,
Воює із відлигою:
Дороги приморожує
Ще й снігом припорошує,
Щоб на дзвінких санчатах
Новому року мчати.

На обкладинці журналу
ілюстрація з видання – Платон
Воронько: «Читаночка».
– Київ: «Веселка», 1978.

**«Рятувати треба душу народу, душу своєї нації. Всі
найбільші цінності – в серці народному. Якщо збере-
жемо духовне здоров'я, то не загубиться і його тра-
диційна культура.»**

(Іван Миколайчук, видатний український кіноактор, кінорежисер,
сценарист, лауреат Шевченківської премії).

Чи знаєте ви, що...

Олена Коваленко

Грудень

Грудень тихо наступає,
Землю снігом посипає.
Подивись лишень сюди –
Та це ж зайчика сліди.

Де ж наш сірий заховався? –
Він у білу шубку вбрався.
Більше зайчик не боїться
Ні вовчиська, ні лисиці.

Пам'ятник Тарасові Шевченку, дарунок міста Львова, встановили в Новому Саді, головному місті сербського автономного краю Воєводина. Бюст поета розміщений на гранітному постаменті заввишки два метри. Пам'ятник розташований неподалік університетського кварталу, біля алеї, що носить ім'я сербського поета Мирослава Антича. На пам'ятнику українською й сербською мовами вкарбовані слова поета з поеми «Єретик»: «Щоб усі слов'яни стали добрими братами і синами сонця», а внизу – «Від громади Львова громаді Нового Саду».

Леся Пронь

НЕТЕРПЛЯЧА НАТАЛОЧКА

До Наталочки з Києва приїхала тітка Оксана. Дівчинка тиждень чекала цього дня. Коли настав час зустрічі, Наталя чемно привіталася з родичкою, а потім, наче білочка, закрутилася біля її валізи.

– Тітко Оксано, а що ви мені привезли? – поцікавилася дівчинка.

– Зараз, дитинко, покажу. Спочатку помю руки з дороги, а потім уже відкриємо пакунок. У ньому для тебе щось дуже цікаве! Ти почекаєш?

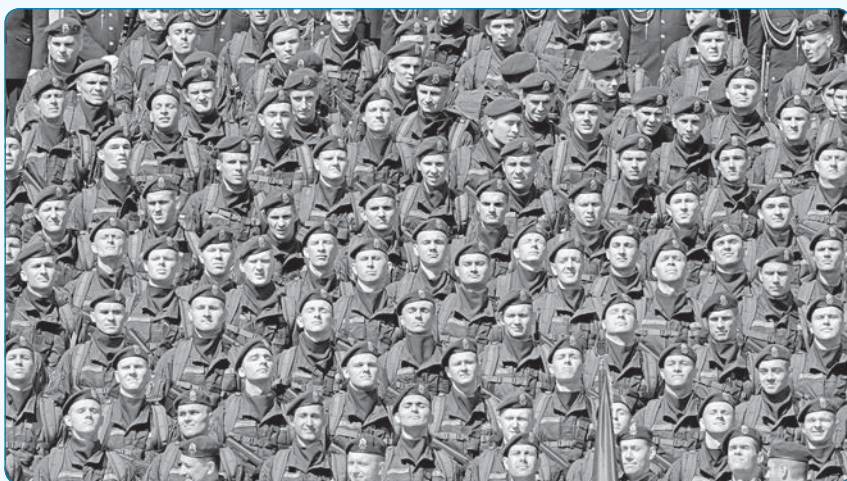
Наталочка промовчала.
– От і добре! – заспокоїла дівчинку тітка.

Вона вже наважилася йти, але Наталя її зупинила.

– А, може, я сама подивлюся, що ви мені привезли? Поки ви будете мити руки... Я вже велика! Можна?

Тітка всміхнулася.
– Звичайно, ти велика! Саме тому почекай хвилинку.

Наталя надула губки.
– І чому я не сказала, що маленька? – подумала вона.

Український документальний фільм «Цей дощ ніколи не скінчиться» (This Rain Will Never Stop) режисерки Аліни Горлової отримав нагороду найпрестижнішого світового фестивалю документального кіно IDFA в Амстердамі (Нідерланди).

У СВИТІ КАЗОК

У кожного люду, у кожній країні і діти, й дорослі знають і люблять казки. Не становить винятку й народ ірландський, що живе на острові аж ген на крайньому заході Європи. Цей острів часто називають Смарагдовим, бо більшу частину року луги й ліси Ірландії покриті милим для ока зеленим різнобарв'ям. Однак зовсім не безхмарним було життя народу на цьому острові, а навпаки тяжким і драматичним.

Мистецтво народної оповіді було знане й поширене в Ірландії з давніх-давен. Тут завжди високо шанували того, хто міг висловитись образно й дотепно, вмів добродушно пожартувати, а коли треба – то й нещадно висміяти гострим словом. Поети й співці, знавці й зберігачі давніх традицій та історій про минувшину – такі люди вже в сиву давнину становили цілий прошарок населення в Ірландії, і вплив їх на громадське життя був вельми значний.

У казках неодмінно перемагають чеснота і людяність, працьовитість і кмітливність. І неможливе тут стає можливим, відважний і дужий духом, хоч би скільки чигало на нього перешкод, кінець кінцем бере гору, а от негідник, свавілець, скнара, ледар – висміюється і зазнає поразки. Багатство, нажите нечесними шляхами, ніколи не знаходить виправдання в казках. Це ми говоримо про ірландські казки, але ці слова так само слушні й щодо казок інших народів, бо ж народна мораль в основі своїй загальнолюдська.

Чорт і збирач податків (Ірландська народна казка)

Зустрілися якось в одному селі чорт і збирач податків. Як то кажуть: яке їхало – таке здибало. Але не в цьому річ, а в тому, що вони посперечалися, хто з них двох до вечора стане багатшим. Домовились, однак, братили лише те, що пропонуватимуть від щирого серця. От ідуть вони селом від хати до хати. Бачать в одній хаті господиню. Але не тільки бачать, а ще й чують, як вона кричить на свою дочку:

– То ти встанеш сьогодні чи ні, лінтюго?

І в кого ти така ледача вдаляся, щоб тебе лихий побрав!

Чорт аж підскочив, почувши слово «лихий», бо це ж таки його згадано. Збирач по-

датків криво посміхнувся й мовив:

– Бач, уже маєш перший даруночок.

– Е, ні, – не погодився чорт. – Не від щирого серця вона це сказала.

Ідуть вони далі. Знову крик чують – це вже в іншій хаті господиня свою вдачу показує.

– От чоловік мені судився, горенько мое!

Та якщо ти не поладиш огорожі, свині – щоб їх чорт побрав! – усю картоплю на вгороді переринуть.

– Щастить же тобі, приятелю! – озвався збирач податків.

Але чорт тільки рогами похитав та хвостом махнув – не від щирого, мовляв, це серця.

Обійшли вони так майже все село. І безліч разів накидали чортові усілякої всячини, але він нічого не приймав, бо не чув у тих словах справжньої щирості.

А це вже й вечоріє. Сонце зависло над самою горою, ось-ось за нею сховається. Перестрівають вони раптом убогу жінку.

– О, ізнову цей клятий збирач податків суне, щоб його чорт побрав!

– Оце вже й пожива! – зрадів чорт.

– Ні-ні, це вона просто так собі сказала, – почав відмовляти чорта збирач податків.

– А як на мене, то це в неї віднайщирішого серця, вся її щирість у цих словах, – заявив чорт, схопив чорнильного крутія та й запхав у свій мішок.

Відтоді в тому селі чорта ще могли коли-не-коли спіткати, а от збирача податків ніхто вже ніколи не бачив.

СНІГОВИК

Перед вікном Юрчикової кімнати під самим полотом стояв сніговик. Жовте світло вечірньої лампи освітлювало його велику кумедну голову. На добрячому обличчі чорніли очі з кусків вугілля та усмі-халися вуста, зроблені з дерев'яних трісочок.

Вигляд сніговика був щасливий. Нітрішки він не переймався тим, що його ніс – це тільки кусок моркви, а на голові замість капелюха – старий, діравий, нікому не потрібний горнець...

Юрчикові він дуже подобався. І коли ввечері мама вийшла з кімнати, думаючи, що Юрчик уже заснув, він вискочив з ліжечка і скоренько побіг до вікна, щоб подивитися на сніговика. Цим разом йому здалося, що сніговик вже не такий веселий.

Зажурився Юрчик. Може тому, що сніговик стоїть сам, навіть дітей коло нього нема. А може, йому холодно? Та ні, це смішно. Коли б Юрчик його покликав до своєї кімнати, він напевно б розплакався, розтопився. Юрчик знає!!! Сніговикові бракує братчика. Завтра вже неодмінно він з товаришами зробить йому малого сніговика. Але близько до плоту, щоб вони могли розмовляти. Та тепер чомусь стало холодно. Треба чим скоріше ліжечко.

І тільки Юрчик вліз під теплий коцик, як зразу заснув. Раптом бачить сніговика. Сніговик чекав, поки лампа погасне: Тоді він правив свій старий капелюх, моргнув вугляним оком і вибрався в дорогу. Набридли йому сидіти щонаочі перед темними вікнами Юрчикової кімнати. Ні до кого й слова промовити, не те, що й моргнути. А треба знати, що сніговик понад усе любив моргати – і то правим оком. Краще вже в світ за очі вибратися.

Довго йшов сніговик порожніми вулицями міста. Нарешті добрався до парку. Там було темно, але, на щастя, місяць виглянув з-за хмарки й освітив площу. Колись

літом тут бігали й бавилися діти. Тепер вона вся була покрита снігом, і двоє сніговиків проходили по ній.

Тільки вони були зовсім інакші. Не такі чистенькі й чепурні, як Юрчиків сніговик. Один був навіть без носа, а другому бракувало ока. Капелюхів вони не мали, а голови їхні були криві.

Юрчиків добрячий сніговик дуже втішився, хотів познайомитися, потоваришувати з ними. Та вони заздрісно подивилися на його красу і давай з ним сваритися. Навіть битися хотіли. Тільки щоб поп-сувати Юрчикового сніговика. Та сніговик втік! В темноті не тяжко зникнути. Не вдалося їм поранити його, тільки капелюх з голови збили.

Розчарований сніговик не шукав вже інших друзів, але чим скорше повернувся перед Юрчинове вікно.

Коли Юрчик ранком збудився, то пригадав собі сон зі сніговиком і весело розсміявся. Та це ж йому тільки приснилося!

Хіба хто бачив, щоб сніговики ходили? Таж вони навіть ніг не мають.

Але подивитися у вікно все таки пішов і... що за диво!? Сніговик дійсно був без капелюха, а голова його була добре похилена вбік. Значить, Юрчикові не снилося! Сніговик насправду з нудьги ходив на прогулянку. Правда, Юрчик не бачив, що вночі був сильний вітер і збив сніговикові капелюха й похилив голову. Цього Юрчик не знав!

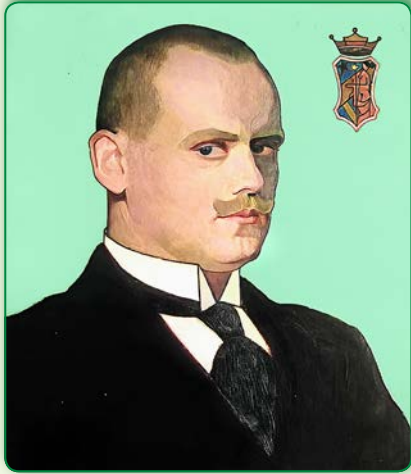
Він скоренько поснідав, побіг до товаришів і до полудня коло старого сніговика вже стояв маленький сніговичок.

Розмалюй.

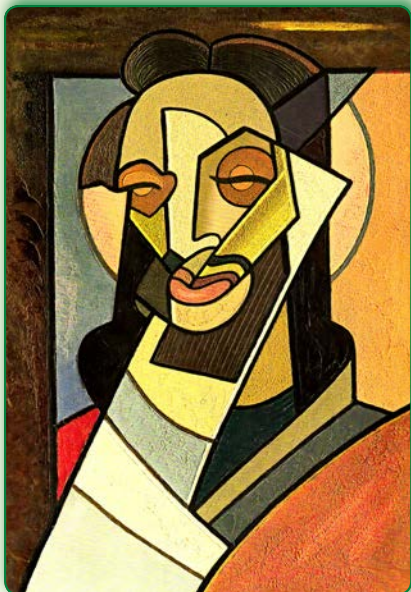
Знайдомтесть з художником

Портрет Івана Кулеця.

Іван Кулець: «Маска».

Іван Кулець: «Христос».

Виставочний зал у Музеї української культури у Свиднику належав творчості майже забутого українського художника – Івана Кулеця.

Іван Кулець народився 24.6.1880 р. в селі Холуєво (Галичина, Австро-Угорщина), нині Вузлове (Львівська область, Україна). Освіту здобув в Академії образотворчих мистецтв у Кракові. У 1923 р. І. Кулець стає одним із співзасновників Української академії пластичних мистецтв у Празі (Українська студія пластичних мистецтв). Академія мала статус вищого навчального закладу діяла й під час 2-ої світової війни, коли чеські університети були закриті. Крім українських та чеських, академію відвідували словацькі, російські, югославські й румунські студенти, а також представники інших національностей. З 1932 р. аж до смерті художника 11. 3. 1952 р. академія була приватною школою І. Кулеця.

Крім педагогічної діяльності, І. Кулець займався також живописом, рисунком, графікою та скульптурою. З образотворчих жанрів найбільшу увагу приділяв імажину портрету, фігуральній композиції та натюрморту, а з образотворчих технік найчастіше використовував живопис, мішану техніку, рисунок олівцем або тушшю, гуаш, акварель, різьбу та ліплення. Його творчість складається переважно з творів вільного мистецтва, меншою мірою з творів мистецтва функціонального – екслібрисів та карикатури.

Іван Кулець: «Лідіцька жінка».

Іван Кулець: «В ательє».

З поштової скриньки

Південний Буг – річка дитинства нашого постійного автора – поета Анатолія Качана (на фото). Снігами вкрилися човни і ждуть на березі весни...

Анатолій Качан

Телеграма

Слухав птах на дротах,
Як гуде телеграф.
А гудів він отак:
Гу-гу-гу... тік-тік-так...
Тік-тік-так... гу-гу-гу...
Ско-ро... бу-де... все...
в сні-гу...

Та знеацька із дротів
Птах до гаю полетів,
На півстепу закричав:
«Телеграму я прийняв!
Передав телеграф,
Щоб ховався кожен птах,
Бо з гірських країв сюди
Йдуть великі холоди!»

Анатолій Качан

Обтрусили яблука

Обтрусили яблука у саду,
А одне зосталося на виду.
Хто не йде, задивиться – благодать!
Жаль лише, що яблуко не дістать.
Залишили яблуко для зими:
Хай вона потішиться в холоди
Цим рум'яним яблуком молодим,
Хай вона за яблуко золоте
Кучугури снігу нам намете.
Щоб із білих пагорбів, із-під хмар,
На санках літали ми – аж у яр.

Союз русинів-українців Словацької Республіки видав варіаційний альбом українських народних пісень «Ей, заграйте, заграйте...», автором якого є Іван Мигалич. Видання може послужити учням класів акордеону основних шкіл мистецтва як викладова література.

Знайди 10 відмінностей.

Єва Олеар

Хтось стоїть за дверима

Чомусь Людмила якраз сьогодні пригадала, як колись з Романом шукали чотирилисту травинку конюшини. Тримайчись за руки вони доторкались плечима, гулявши вузьким краєчком гомінливої від тяжких автомашин дороги, що вела поза селом. І приємно їм було дотулятися один до одного, пізнавати міць тих листків, надіятись на велике щастя, сильно вірити в нього.

Йдучи Людмила то крутила в пальцях цю малюсіньку парасольку, то клала в рот і відкушувала кінчик стеблинки-надії, як в дорозі підійшла до них циганка. І мовила: «Дай-но руку, дівчинко, я тобі долю приворожу». Обоє молоді грайливо простягнули руки до стрічної. Циганка відсунула Романову в у свою грубу, порепану, взяла руку Людмили.

Не пам'ятала Людмила, не чула все, що там стара ворожка собі бурмотіла під ніс. Запам'ятала лише, що в середу до неї має прийти щастя. Так. Саме середу згадувала.

Деякий час кожен середу очікувала схвильовано, надіялась несподіванки, чогось незвичайного, зміни якоїсь, новини... Потім перестала чекати.

Мабуть не у середу виходила заміж. Одну доньку – біловолосу Фею народила для своєї втіхи. Чоловік від неї відійшов, бо пташкою заманулось жити. Літати з гнізда в гніздо, доки крила не похрамав і присів твердо на землю, та більше піднятися не був в силі. Порою жаль його ставало Людмилі, та дорогу до себе назавжди від нього загородила.

Лиш часом дуже бажала собі, щоб нарешті хтось ласкавий підійшов до неї і сказав: «Ось, я тут, щоб зробити тебе щасливою». Вона взяла б його за руку і ніколи більше не пустилась би гарячої долоні...

Щедрий вечір, як звичайно, очікувала без зайвих зворушень. Донька їй допомагає прибирати святковий стіл. Вертілись одна

поза одну, часто на дверях заважали собі взаємно, бо ходили туди й сюди. Хотіли зробити для себе вечір приємним. Таким, як і в тих, де хоч троє сідають до столу.

Настав час вечері. Дзвінок. Людмила застигла посеред кухні, бо так і не чекала нікого в гості. Хто б це міг бути в такий час? Вона мимохіть та одночасно зі жахом усвідомила, що Щедрий вечір випав на середу...

– Мамо, хто це до нас іде? – підійшла донька, дивилась на маму, якби вона вже давно когось очікувала.

Середа... Середа... Лиш це одне слово чула Людмила. Чари ворожки хіба здійснюються? Хіба хтось нам щастя принесе? – питала себе.

– Ходімо, мамо, відчинити. Там же за дверима хтось стоїть.

Людмилі ввижається – приходить Він. Подає їй руку і веде в кімнату. Подає дарунок і цілує. Людмила оплачує поцілунок трьома, піднімає теплу долоню до щоки, гладить скроні і очі прихогого. Чує, як узда її стриманості опускається, як п'яніє від насолоди, як до болю хоче бути коханою. Її туга сповнюється... Не бачить нічого навколо себе. Непритомніє, навколо неї

Єва Олеар – українська письменниця Словаччини.

затягується шовковий мотузок щастя...

– Ти не чуєш, мамо? – нетерпеливо тягне її за руку і веде в коридор донька. – Ходімо відчинити, може нам хтось дарунок приносить.

Людмила відчинила. За дверима дідусь – сусід. В руках миска з червоними, свіжими, мов тепер зірваними яблуками.

– Пробачте, може ще не вечеряєте. Трохи пізно здогадався...

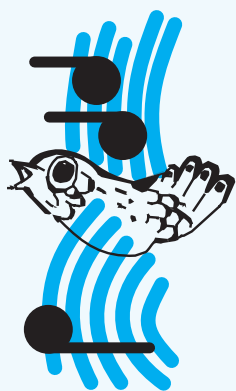
Людмила всміхнулася до себе. Забула, що дідусь працює сторожем у фруктовому саду а яблука добре схороняє на зиму.

Кожного року, без винятку, він приносить на Щедрий вечір для Людмили і її доньки миску червоних яблук.

Розмалюй.

На долині туман

Слова Василя Діденка
Швидко

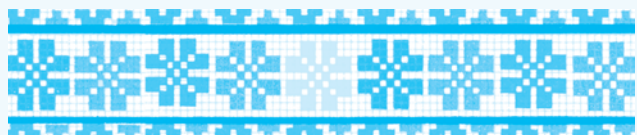
Музика Бориса Буєвського

На до-ли-ні ту-ман, на до-ли-ні ту-ман у-пав,
мак чер-во-ний в ро-сі, мак чер-во-ний в ро-сі ску-пав.
По сте-жи-ні дів-ча, по сте-жи-ні дів-ча і-шло.
теп-ле лі-то во-чах, теп-ле лі-то во-чах цві-ло.
теп-ле лі-то о-чах цві-ло.

На долині туман,
На долині туман упав
Мак червоний в росі,
Мак червоний в росі скупав.
По стежині дівча,
По стежині дівча ішло,
Тепле літо в очах,
Тепле літо в очах цвіло. (Двічі)

На долині туман,
На долині туман упав,
Білі ніжки в росі,
Білі ніжки в росі скупав.
Попід гору дівча,
Попід гору дівча ішло,
Мак червоний в село,
Мак червоний в село несло. (Двічі)

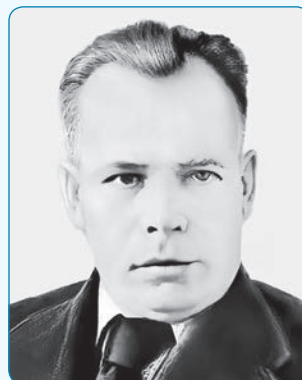
За дівчам тим і я,
За дівчам тим і я ступав,
Бо в долині туман,
Бо в долині туман розтав. (Двічі)

ЗНАЙОМТЕСЬ:

з письменником

Олександр Копиленко

Олександр Іванович Копиленко – український письменник, дитячий письменник, педагог, критик.

Народився 1 серпня 1900 року в місті Костянтиноград у сім'ї залізничника (з 1922 – Красноград) Полтавської губернії.

Тут у 1912 році вступає до Красноградської вчительської семінарії і

в 1916 році закінчує круглим відмінником природничий факультет. У 1925 році закінчив біологічний факультет Харківського інституту народної освіти. Був членом літературних об'єднань «Плуг», «Гарт», «ВАПЛІТЕ», «Пролітфронт», виконував обов'язки редактора журналу «Всесвіт».

Протягом 20-х років публікуються перші книги Копиленка «Кара-Круча», «Буйний хміль», «Іменем українського народу», які за короткий час кілька разів перевидувались. У 1934 році Олександр Копиленко видає збірку оповідань для дітей «В лісі», у якій були цікаві спостереження за природою, життям птахів та звірів. Відтоді і до кінця свого життя він неможливо дописував цю книгу. У подальшому під назвою «Як вони поживають». Вона отримала популярність серед читачів, неодноразово перевидувалася.

Помер 1 грудня 1958 року в Києві. Похований на Байковому цвинтарі.

У 1936 році вийшов роман О. Копиленка «Дуже добре, а в 1938 р. його продовження – роман «Десятикласники».

Олександр Копиленко

Зимовий день

(Уривок)

У мене в кімнаті живе перепел у клітці. Мені приніс його один мій знайомий. Ліве крило у перепела перебите, він його трохи волочить і, звичайно, не може літати. А то б я його вже давно випустив, ще в кінці літа. Сіриком назвав перепела мій хороший приятель Петро. Бо перепел справді сіренький, з світлими грудьми, а на шиї під дзьобиком – чорна бархатна вузька смужка. А Петро тільки прибіжить до мене – зразу до клітки з Сіриком і починає з ним розмовляти. Хоча, звичайно, Сірик нічогосінько не розуміє, але прислухається, смішно схиливши голову. І тихесенько посвистує. А іноді візьме і заспіває, високо піднявши голову, як справжній півень. А поспівавши, давай порпатись у піску, на втіху Петрові... Отакій у мене Сірик, улюбленець Петра. Коли в неділю зрання прийшов до мене Петро, він так само в першу чергу пішов привітатись з Сіриком. Але весь час з надією дивився на мене, чи не передумав я поїхати з ним за місто у цей погожий зимовий день.

– Ну, Петре, як надворі, не дуже холодно? – спитав я.

– Ні, зовсім, зовсім тепло! Поїдемо, га? – швидко спитав Петро, благально дивлячись на мене. Та я знаю, що коли б надворі був який завгодно мороз, все одно Петро сказав би, що тепло, бо він завзятий юннат і дуже любить дивитись, як поживають птахи і тварини на волі.

Але день справді чудовий. Вночі трохи присипав землю свіжий сніжок, морозець хоч і легенький, а сніг поскрипує під ногами. Крізь прозорі хмарки іноді пробивається рожевий сонячний промінь.

А поки ми виїхали за місто, сонце вже трохи й пригрівало нас. Ми йшли через поле. Я з рушницею, а Петро з біноклем на грудях. Недалеко від лісу, але далеченько від нас зірвався заєць і досить спокійно пострибав до узлісся. Петро весь час дивився на нього в бінокль і жалкував, що заєць схопився далеко. Він зовсім не боїться нас, бо раптом спинився, сів на задні лапи і так застиг, тільки вухами водить.

– Ой, смішний який, га?! Мов той стовпчик серед поля! – вигукнув Петро і побіг вперед до того місця, звідки вискочив заєць. Ми розглянули його лігво на снігу і пішли по його сліду. А слід у зайця цікавий – від задніх ніг слід іде спереду передніх. Бо задні ноги в зайця набагато довші, ніж передні. Тому й легше зайцеві бігти вгору, ніж згори. Бо коли він швидко мчить згори, то часто й через голову перекидається.

Коли ми прийшли до лісу, заєць уже давно десь зник. Але ми ще трохи пройшли по його сліду, поки не стрибнула з со-

сни на сосну білка. Вона так промайнула, ніби золота стріла. Петро не встиг і розглянути її. Та що там білка! Ось ціла згрягав і кілька сорок з одчайдушним галасом погнали сову, намагаючись якнайдошкульніше дзьобнути її. Ото й ганятимуть, поки вона кудись у густі хащі або в дупло не сховається. Це вони мстять сові за нічні розбої. Птахи сплять на деревах уночі, а сова налетить, схопить сонного птаха і повечеряє. Дуже ненавидять сову лісові пташки.

Аж ген, далеко вже погнали її і задиркувано, сердито кричать...

А ми з Петром пір'їнку совину знайшли. Значить, таки добре її скубуть розгнівані птахи...

Розмалюй.

«Мадярська мрія»

Рецепт цієї ситної та поживної страви буде особливо актуальним саме взимку, адже, як відомо, у холодну пору року організм витрачає куди більше енергії, котра йде на забезпечення терморегуляції, тож харчування у цей період має бути особливо поживним задля підтримки теплообмінних процесів. Відтак, у нагоді стануть м'ясні страви, які надовго залишають відчуття ситості, – як-от страва за нижченаведеним рецептом, котра, крім того, що поживна, ще й дуже смачна. Не зважаючи на те, що, окрім м'яса (свинини), до її складу входить також і чимала кількість різних овочів, приготувати її не буде надто накладно навіть холодної зими, так як усі ці овочі належать до так званого «борщового набору».

На дно каструлі викласти нарізану кубиками свинину, зверху рівномірним шаром – півкільця ріпчастої цибулі, потім – половинки картоплин, потім – порізаний кубиками буряк, на верх – натерту моркву та нашатковану білокачанну капусту. Посолити, поперчити, залити рослинною олією та, не перемішуючи, тушкувати під кришкою на повільному вогні 1,5 години. Акуратно перевернути на таріль і подавати на стіл.

Платон Воронько

ПЕРШИЙ СНІГ

Голуби злетілися біленькі, –
Мабуть, хтось їм хліба накришив.
То вночі пройшов сніжок легенький
І все довкіл заपोшив.

Не спурхне сніжок цей голубами.
Як весняне сонце припече, –
Він струмком пов'ється між горами
І в далеке море утече.

Чому Сонце світить удень, а Місяць уночі

(Литовська народна казка)

Давним-давно, коли ще й людей не було на світі, в одному гарному будиночку жили Місяць і Сон-це. Жили вони, жили, полюбили одне одного та й одружилися. Кохаючись, і доньки діждалися. До-ньці своїй дали ім'я Земля.

Багато, багато років Місяць з Сонцем в добрі та злагоді прожили, але одного дня посварилися.

– Якщо ти така гаряча, то я тебе полишу, – сказав Місяць Сонцю.

А якщо ти й далі будеш такий холодний, то я з тобою жити не буду, – відповіло Сонце.

– Добре, розійдімося. Але дочка залишиться у мене, – каже Місяць.

– Ні. Дочку я тобі не віддам! Ти хочеш, щоб вона в тебе, такого холоднючого, замерзла? – розсердилося Сонце.

Звернулися вони до Грому, щоб він розв'язав їхню суперечку.

Вислухав Грім Місяця і Сонце та й каже своїм громовим голосом:

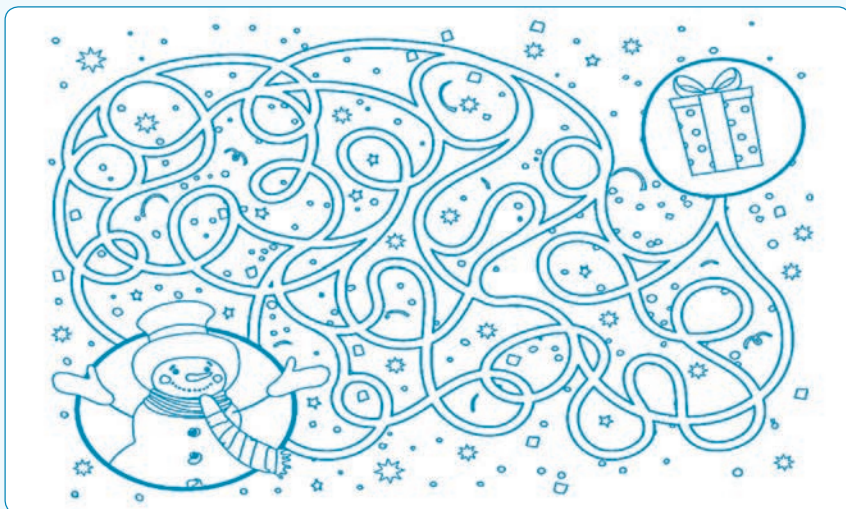
– Хай буде так: Сонце доглядатиме свою дочку Землю вдень, а Місяць – уночі.

Так вони й донині виконують Громову волю: з ранку до вечора доглядає свою доньку Землю Сонце, а з вечора до ранку – Місяць. А коли у Місяця немає часу, тоді Землі світять його сестри – Зорі.

Василь Діденко

Сніжинки,
Сніжинки,
Сніжинки
Розсипала
Всюди зима.
І жодної в літо
Стежинки
Від нашої хати
Нема.

Знайди правильну дорогу.

Ірина Жиленко

Підкова

Була зима. Ішов зелений сніг.
За ним – рожевий. Потім – фіалковий.
І раптом протрюхикав на коні
Дідусь Мороз. І загубив підкову.

Та не просту. А золоту. Таким,
на місяць схожим, серпиком лежала, –
аж розгубились в небі літаки,
кричали: «Мама!» –
й крильцями дрижали.

А я знайшла. Сказала їй: – Світи
тут, на вікні. Щоб все мені збулося! –
Зійшлися і роззявили роти
сімсот роззяв. Стоять вони і досі...

Круг них світився то зелений сніг,
то голубий, то ніжно-фіалковий.
Вони стояли вперто, день при дні, –
зачарувала їх моя підкова.

Що ж покладу підкову в чемодан,
куплю я шубу. А тоді поїду
в Лапландію. Хоч трішки і шкода,
вже так і будь – віддам підкову Діду.

Оце і все. А сніг звичайним став...
Легкий і рівний, пада, пада, пада...
Роти розкрили всі сімсот роззяв.
І розійшлись... І полягали спати.

Малюнок Костя Лавра.

Дмитро Павличко

Нічний гість

Хтось постукав уночі.
Швидко я знайшла ключі,
Відчинила, і до хати
Зайченя зайшло вухате.

Стало в кутику сумне,
Каже: «Заночуй мене!
Бо надворі завірюха
І мороз хапа за вуха!»

Батьків я взяла кожух,
Вкрила зайця з ніг до вух
І гадала, що гувльвісу
Вранці одведу до лісу.

Встала рано, та дарма –
Зайченяти вже нема.
Чи запізно я збудилась,
Чи зайча мені приснилось?

**KULT
MINOR**

s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávky na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamе. EV 3302/9.

„VESELKA“ – časopis pre deti. Ročník 68, vychádza 10x ročne. Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Adresa redakcie: 081 08 Prešov, ul. Janka Boroďača č. 5. Šéfredaktor Ivan Jackanin. Počítačová sadzba NITECH

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканін. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів, тел./факс: 051/7725061. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.